

“¿Pot ser que algun dia arribem al número cent?...¿t’imagines que esta revista pugua durar tants anys?”

Un comentari com aquest o similar, es produïa en setembre de 1988. Havia eixit recentment el número zero de Tossal Gros. L’acabàvem de publicar amb poquíssimes pàgines (vuit!) i amb moltíssima il·lusió. I sí. Hem arribat als tres dígits!

Els qui tenim la sort de conservar tots els exemplars del Tossal Gros podem observar els seus canvis estructurals, els pas que va des de les escasses pàgines i col·laboradors fins a publicar més de vuitanta pàgines de mitjana, sis d’elles a tot color i un fum de col·laboradors.

Des d’un principi hem mantingut la línia que, al nostre entendre, ha estat prou assenyada: no publicar res que siga anònim ni groller. Totes les col·laboracions que hem rebut amb aquestes característiques han estat rebutjades. Això ha conferit a la nostra revista un “status” de solidesa comportamental, de punt de referència cultural i també –malgrat el que es pugui dir o pensar– d’imparcialitat.

Mai s’han posat entrebanes a qui ha volgut publicar al Tossal. Les opinions dels col·laboradors no han de coincidir necessàriament amb els qui fem el Tossal. Tal i com es diu: “tants caps, tants barrets”. Esta pluralitat d’opinions vesada a les seues pàgines ha enriquit l’espai de discussió, com una àgora covarxina, i també ha donat la veu a aquells qui anomenem la majoria silenciosa.

La revista Tossal Gros guanyà uns punts quan en el número 44 aparegué la primera portada a tot color, un altre punt quan isqué la seua versió íntegra en la web del Tossal i un tercer punt amb les quatre pàgines centrals en quatricomia. Sempre, com veieu, parlant única i exclusivament de la seua composició i estètica de format.

Pel que fa al seu contingut, ha estat, de vegades, polièdric i sempre en funció de les col·laboracions que s’han rebut per a cada número. Si hi ha una participació nombrosa i interessant, aleshores ix una revista amb prou contingut i qualitat; si hi ha col·laboracions actuals, aleshores la revista ens mostra més el pols del dia a dia covarxí. Eixa és precisament la “força” del Tossal: ix tal qual volem (o podem) els qui en ella participem. I participar-hi, podem tots/es.

Una qüestió que mereix esment: hem procurat també que durant estos gairebé dèsset anys de publicació ininterrompuda, el contingut del Tossal siga majoritàriament covarxí, bé perquè els articles o col·laboracions parlen de qüestions del nostre poble o bé perquè qui escriu allò que pensa és o està vinculat amb el poble de les Coves. Aquesta positura no és fruit d’un nacionalisme (hauríem de dir poblisme?) exacerbant, sinó que pot explicar-se per la impossibilitat que té el Tossal Gros de poder competir a nivell informatiu amb d’altres mitjans a l’abast (Mediterráneo, Levante, El País, El Mundo, TV...) Així, vam pensar que Tossal Gros hauria ser el mitjà que més parlara de les Coves. Algú pot dir (ho he sentit més d’una vegada) que

hi ha moltes coses de les que no se’n parla en el Tossal. Té tota la raó, però...cal pensar que també és cert que ningú les vol escriure. I, la veritat siga dita, és molt dur escriure a una revista de poble per un/a que viu a ell: se t’analitza amb lupa i cadascú interpreta les teues paraules segons l’opinió prèvia que té de tu i no del contingut d’allò que s’expressa. Es valoren i interpreten les paraules segons qui les diu/lleg.

El mèrit de mantindre’ns durant tants anys recau en tot el poble de les Coves: uns col·laborant exposant les seues idees, altres sent subscriptors, uns altres llegint la revista, també criticant-la, tots ells han fet del Tossal una publicació, un element, quotidià del que ja no estranya gens mi mica el seu allumbrament cada dos mesos. Dèsset anys són ja una generació (els canvis generacionals estan molt accelerats a hores d’ara). Són molts els joves d’ara que poden consultar el Tossal per vore com era i què ocorria a les Coves en el seu any de naixement. És aquest un “privilegi” a l’abast de molts poc municipis. Els covarxins ens hem de felicitar per mantindre aquesta revista amb tanta constància i tenacitat.

Per tal de celebrar el número 100, l’Associació Cultural Tossal Gros ha pensat en algunes activitats al voltant d’aquest esdeveniment. Vegeu:

- Editar un DVD amb els cent números de la revista, totalment digitalitzats i amb un motor de búsqueda per autors.
- Publicar un recull amb tots els còmics editats al Tossal Gros per Jacobo Salvador (JiP)
- Publicar també un catàleg fotogràfic del poble. Tres fotògrafs locals donen el seu punt de vista estètic i fotogràfic sobre Carrers, Façanes i Detalls del nucli urbà.
- Muntar una exposició amb les anteriors fotografies ampliades a l’Església Vella.
- Lliurar els 100 números enquadernats a la biblioteca pública perquè tot el món els pugua vore i usar.

I, tal vegada, si tenim més col·laboració humana i econòmica, puguem afegir més activitats.

No vull deixar de costat la colossal tasca en què estem embarcats: el llibre dels masos del terme de les Coves, en el qual, un grup de masovers de socarrel està posant hores, esforç, colzes i pestanyes per tal d’aconseguir treure’l publicat dins d’aquest any. Esperem que tinga tot açò tan bona acollida com fins ara ha estat.

En fi. Les Coves viu, el poble respira i la revista Tossal Gros aspira a ser el testimoni d’eixa vida, d’eixe alé, de nosaltres com a col·lectiu...

- Rocher-